

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.szentesinfo.hu/lidercFeny

III. évfolyam, 10. szám, 2009. október

Science-fiction

Konspiratológia

Fantasy

Horror

Könyvajánló

Hegylakó

Ehavi számunk alkotói:

Mia, Kopár Kehely, Szofril, Strahalov,
Aranyi László, Bódai-Soós Judit, Dominik Blasir,
Homoergaster, Kapitány, Jimmy Cartwright

Tartalom

SCIENCE FICTION

- Világok harca /Jimmy Cartwright/2.
Ősrobbanás /Bócai-Soós Judit/5.
Égi-testek /Mia/5.

KONSPIRATOLÓGIA

- Német holdbázis a Holdon 1942-ben?
/Aranyi László fordítása/6.

FANTASY

- Az autó /Homoergaster/9.
Zuhanás /Szofril/12.

HORROR

- A ló /Bócai-Soós Judit/12.

KÖNYVAJÁNLÓ

- James Luceno:
A gonosz útvesztője /Dominik Blasir/12.
Izzó króm /Kapitány/16.

HEGYLAKÓ

- A medve (Kurgan története VII.)
/Homoergaster/14.

SZÉPIRODALOM

- Régillatú álmok /Kopár Kehely/15.
A Semmi partján /Strahalov/15.

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
III. évfolyam. 10. szám, 2009. október

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.

Borító: War of the Worlds – Taudiobook

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány),

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatársak: Scholtz Róbert (Sigynnae),
Homoergaster, Bognár Attila (WhiteRaven)

Támogatóink: Szabó Dénes és családja,

Főnix Étterem és Söröző

(www.szentesinfo.hu/fonixetterem)

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.szentesinfo.hu/lidercfeny

Nyomdai munka: Gravo-Mix
6600 Szentes, Szabadság tér 7/1.

Köszöntő

KEDVES OLVASÓK!

Mivel a jegyzet hosszúra, ám tartalmasra sikerült, ezért a köszöntő rövid és tömör lesz. Igyekeztünk, hogy ezen számunk is változatos legyen, bár a fő témák (Világok harca, német holdbázis, 1956, és Kurgan) mennyiségileg nagy súllyal esnek latba, ám egyéb témájú rövid szösszenetek, és versek is terítékre kerültek. **Jó szórakozást!**

Lidércfény HQ

Jegyzet

Homoergaster

Fantasy írás októberben

Az ős beköszöntö mindig valami pezsgést, felbuzdulást hoz. Legalábbis nekem. Különösen az október ilyen, amelyet nagy események évfordulói kereteznek. Ilyenkor megfelelő hangulatba kerülve eljátszom az alapsémákkal, új ötleteken agyalok, olvasok, dokukat nézek. Azért is ragadtam magamhoz e rovatot, hogy az ezen sorokat böngésző, írással kacérkodó olvasót is erre biztassam. A fantasy angolszász hagyományokon nyugszik ugyan, de a bennem mozgolódó örök renitens ezt nem mindig tolerálja. Különösen októberben van ez így. A magyar történelem októberi nagy napjai, különösen az '56-os el nem mesélt, vagy félig elmesélt történelmi, lehetőséget kínálnak a merész és ötletes íróknak. Az '56-os eseményeket ugyan a lőfegyverek uralták, de ez csak mondva-csinált akadály lehet. Egyébként hiteles forrásból tudom, hogy a lámpagyári akció előtt a felkelők mindössze bicskákkal hadonásztak, ezekkel véve el a sarki rendőrtől az oldalfegyverét. A másik ilyen kedvencem, amikor a corvinisták egy szál kézigránáttal tankvadászatra indultak. Ez éppen olyan, akár az afrikai bennszülöttek lándzsás oroszánvadászata. Éppen úgy sikerült is nekik! Ennek következtében hamarosan páncéltörő fegyverek is voltak, igaz jobbára csak repeszlőszerrel, de ezt a komcsik nem tudták. Erről meg mindig eszembe jut a „Kelly hősei” c. filmben a Donald Sutherland által megformált Csodabogár, aki a Shermanja ágyúcsövére egy vascsövet húzott, hogy nagyobb űrméretűnek látsszon. De ebben a hónapban nem csak az 53 évvel ezelőtti történelem adhat tápot a fantáziának. 160 évvel ezelőtt, október 6-án, Aradon 13 tábornokot végeztek ki lázadás és felségárulás bűne miatt. Ma ez a nap a szabadságharc mártírjaié, nemzeti gyásznap. A '48-49-es háborús események szintén nagy ihlető erejűek lehetnek. Nem kevés fantázia és merészség kell ám ehhez, de egy elszánt író számára ez igazi kaland. Hátránya a műveletnek, hogy nem árt előtte tájékozódni az eseményekről. Ez egyébként, ha történelmi kalandhistoriát írunk, sosem árt. Ugyanakkor a 160 évnyi múltidő nagy alkotói szabadságot is biztosít, ha megkonstruáltuk a megfelelő történelmi keretet. Gondoljunk csak bele! Ebben a több mint másfél évszázadnyi múltban már viharosan fejlődtek a lőfegyverek, de a lovasság még kivont karddal rohamozott. Szerephez jutottak a lándzsák és más egyebek is. Talán mintha csak az új ment volna ki a divatból. A kor harcterein gyakran nyomta el a lőfegyverek hangját a kardcsörgés. Egy ilyen vagdalkozás fantáziadús leírása még akár korhatárossá is teheti az irományunkat! Abba sem árt belegondolni, hogy ez a kor, a modern technológia előtti idő, annak a küszöbe. Hogy távlati kontextusba helyezzem, egy pillanatra az angolszász alapállásból: a XIX. század közepe, második fele a brit gyarmatbirodalom fénykora... a viktoriánus kor! Csak izelítől: ekkor játszódna a kísértethistóriák klasszisa, Drakula gróf története, Frankenstein ekkor alkotja meg a szörnyét, a korszak vége felé pedig Sherlock Holmes nyomoz. Még lehetne folytatni. Tehát az úrhajózás évszázada előtti, tele van irracionálissal és rejtéllyel. Megfelelő képzelőerővel a dicső szabadságharcunk egy mikroszeletébe simán bele lehet szőni ezeket az elemeket! Nos tehát kedves olvasó! Ha kedvet érzel ahhoz, hogy kipróbáld magad a fantasztikum és történelem duójában, csak rajta! Ne feledd, nem kell mindig új világokat kitalálni a gyűrűküráról koppintva, hogy érdekes legyen! A történelem elég fantasztikus ahhoz, hogy elkalandozz benne! Csak ötletesség és bátorság kérdése az egész...

Világok harca

Az idegen értelem, civilizáció keresése, annak a földi kultúrában való megjelenése nem új keletű. Egyes kutatások szerint, mióta ember az ember, legalábbis feltételezte, hogy nincs egyedül. A csillagokat fűrkészve történeteket mondott, meséket szőtt, ki tudja mennyi igazságalappal. Természetesen az idők során a tudományos-fantasztikus irodalomban is megjelent a nem földi eredetű értelem, az idegen civilizáció. Ezen művek közül kiemelkedik a H. G. Wells tollából származó Világok Harca (The War of the Worlds), amely 1898-ban jelent meg.

Ennek történetét bizonyára mindenki ismeri, hiszen több kötetben is megjelent, s más feldolgozásokat is megért. A talán leghíresebb, leghírhedtebb Orson Welles rádiójátéka 1938-ból, amely meglehetősen pánikot okozott USA-szerte. Majd húsz évvel később, 1957-ben készült egy film is (melynek magyar vonatkozása is van, lásd lentebb), aztán 1978-ban érkezett egy zenés feldolgozás Jeff Wayne-től.

A történet röviden arról szól, hogy a Marson lakó lények inváziószerűen megtámadják a Földet. Különös három lábú, óriási gépeikkel, halálsugaraikkal hatalmas pusztítást végeznek. Az emberek tulajdonképpen tehetetlenek ellenük, ám a természet fortélyja révén mégis érdekes fordulatot vesznek az események. A „tripodok” egy idő után fokozatosan leállnak. A túlélők nem tudják mire vélni a dolgokat, mígnem egy tudós rájön, hogy a gépeket irányító marslakók behaltak a földiek számára egyszerű náthába.

Ahhoz, hogy a novellát megértsük, sőt, át tudjuk élni, szükséges némi korismeret. Néhány évtizeddel vagyunk csak az ipari forradalom után, amelynek során igen sok furcsaságot is feltaláltak. Mindez jócskán kedvezett azoknak, akik a fantasztikum birodalmába kívánták utaztatni kedves olvasóikat. Gondoljunk csak Jules Verne-re, aki szintén ezen időszakban alkotott. Sokakat megihletett a viktoriánus kor hangulata, s ez a hangulat érződik Wells novelláján is. Az emberek érdeklődése a technológiai vívmányok mellett kiterjedt a kozmoszra is. Kezdték más szemmel tekinteni az égre, a Holdra s az egyéb égitestekre. Történetek jelentek meg, melyekben más bolygókról származó idegenek érkeznek hozzánk, vagy épp mi utazunk el hozzájuk. Természetesen köteteket lehetne megtölteni, leírva az adott kor hangulatát, a felfedezéseket, irodalmi alkotásokat, ám ezt itt most érthető okokból mellőzöm. Vessük inkább tekintetünket arra a két alakra, akik sokat alakítottak az emberek science fiction iránti nézőpontján.

H. G. Wells

Herbert George Wells, angol író volt aki főleg a science fiction műfajban írt műveiről ismert. Angliában, Bromley-ben született 1866. szeptember 21-én, és Londonban hunyt el 1946. augusztus 13-án. Édesapja Joseph Wells kertész, majd boltos és krikettjátékos, édesanyja Sarah Neal szolgálólány. Negyedik, utolsó gyermekként született. A világirodalom egyik legtereményebb írójaként ismert, aki szinte minden létező műfajban alkotott. Hugo Gernsbeckkel és Jules Verne-nel együtt a „science fiction atyjának” tartják.

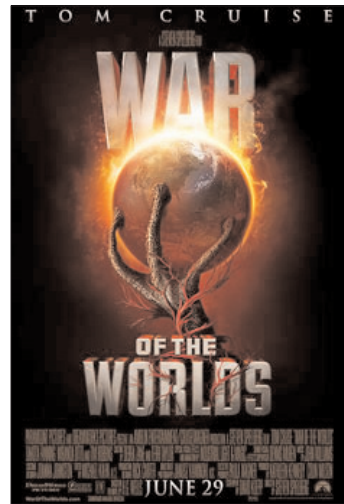
Hétéves korában, 1874-ben Wells eltörte a lábát, he-

tekre ágyba került és ez a baleset fontosnak bizonyult későbbi sorsát illetően: rákapott az olvasásra, kíváncsivá vált a mindennapi életétől eltérő világokra, sőt megszületett benne az írás vágya.

Első könyvsikere az „Anticipations” (1901) volt. Eredetileg részekben jelent meg, „Kísérlet a jövőmondásra” alcímmel és Wells legegyértelműbben jövővel foglalkozó művének tartják. Elképzelve a világot 2000-ben, a könyv érdekes, mind az azóta igazolódott „találatok”, mind a tévedések miatt. A „találatok” közé tartoznak például olyan társadalmi folyamatok előrejelzése, mint hogy a javuló közlekedésnek köszönhetően a lakosság egy része elhagyja a nagyvárosokat, hogy a morális korlátok lazulnak a szexuális szabadság iránti igény növekedése miatt, a német militarizmus bukása vagy egy egységes európai államalakulat létrejötte. Voltak benne természetesen „mellélövések is”: azt várta, hogy 1950 előtt nem lesz valódi repülőgép, és azt írta: „az én képzeletemben egy tengeralattjáró semmi másra nem képes, mint arra, hogy a tengerbe fullassza a legénységét és a feltalálóját”.

A maguk korában a scientific romance műfajába sorolt korai regényei – mint Az időgép, a Dr. Moreau szigete, A láthatatlan ember, a Világok harca, az Emberek a Holdban, a When the Sleeper Wakes – jónéhány maradandó új témát vezettek be a science fiction irodalomba. (Mindből film is született, kivéve a When the Sleeper Wakes-t.)

Még a Tono-Bungayban is, amely nem science fiction regény, apró, de következetes szerepet játszik egy olyan tudományos fogalom, mint a radioaktív bomlás. Ugyanez már sokkal nagyobb szerepet kapott A felszabadult világ című írásában (1914), amely Wells egyik legnagyobb „találat” a jövőt illetően. A kor tudósai már ismerték azt a jelenséget, hogy a rádium évezredek át energiát sugároz ki alacsony intenzitással, de végösszegében nagyon nagy mennyiségben. Wells regénye egy olyan találmányról szól, amely felgyorsítja a radioaktív bomlás folyamatát és amelynek segítségével olyan bombát hoznak létre, amely nem nagyobb erővel robban fel, mint a normál robbanóanyag, de ezt napokig teszi. „A korai huszadik század embere számára semmi sem

lehetett nyilvánvalóbb” – írta – „mint a háború lehetlenné válásának gyorsasága... de nem ébredtek erre rá addig, amíg ügyetlen kezükben fel nem robbant az atombomba.” Szilárd Leó később elismerte, hogy a láncreakció elméletének kidolgozásában inspirálta a Wells-regény.

Orson Welles

George Orson Welles az USA-ban, Wisconsin államban született 1915. május 6-án, s 1985. október 10-én, Los Angelesben hunyt el, Kalifornia államban. Rádiós-ként, színészként, színházi és filmrendezőként ismerhették meg. A huszadik század első felének talán legkülönösebb közéleti figurája volt az Egyesült Államokban. A köztudatba elsősorban két korszakalkotó alkotása, egy 1938-as rádió sugárzott felolvasás (Wells: Világok harca), majd egy 1941-ben forgatott mozifilm (Aranypolgár / citizen Kane) emelte.

Welles 1937-ben saját színházat alapított New Yorkban Mercury Theater néven. 1938-tól kollégáival közösen heti rendszerességű műsoridőt kapott a CBS országos rádiófrekvenciáján Mercury Theater On The Air címmel. A műsorban Welles és társulata klasszikus és modern regények rádiós adaptációját adta elő. Még ugyanazon év utolsó októberi adásának keretében H.G. Wells: „Világok harca” című klasszikus fantasztikus regénye került terítékre – olyan átérzéssel, hogy ország-szerte hallgatók milliói hitték valóságnak a földönkívüliek invázióját, s a kontinensnyi ország számos pontján kitört a pánik. Az eset a Föld szinte minden országában a címlapokra került, Welles rádióműsorát pedig felvásárolta a Campbell Soup nagyvállalat.

1939-től Welles (és a Mercury Theater stábjá) Los Angelesbe tette át székhelyét. Kiszállt híressé vált rádióműsorának szerkesztéséből, és Herman Mankiewicz forgatókönyvíró közreműködésével 1941-ben elkészítette az „Aranypolgár” („Citizen Kane”) című filmet. A mozgókép forradalmi koncepcionális újdonsága, hogy egy központi karakter egyidejűleg történő rendkívül sokféle megítélésére törekszik a történet különböző szereplőinek szemszögéből. 1958-ban a brüsszeli vilákiállítás alkalmából minden idők 12 legjobb filmje közé választották. Fél évszázaddal később, az ezredforduló globális szavazásain pedig minden idők legjobb filmjévé választották.

Visszaemlékezés, gondolatok

Most, hogy megismertük azt, aki megalkotta ezt a művet, s azt, aki alig négy évtizeddel később felrázta vele a világot (de legalábbis az USA-t), evezünk személyesebb vizekre.

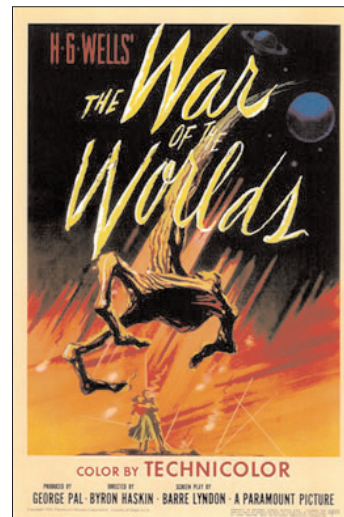
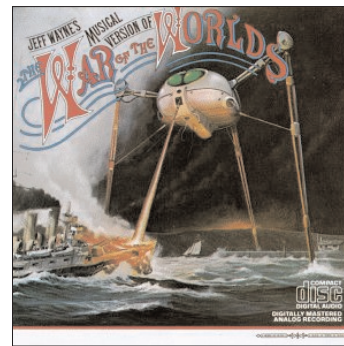
Történt ugyanis, hogy a kilencvenes évek első felében, egy 90 perces magnókazettán eljutott hozzám egy zenés feldolgozása a Világok harcának. Néhányszor meg is hallgattam, ám akkoriban valamiért kevésbé ér-

tékelttem. Aztán ugyanazon évtized második felében valahogy elkaptam a hév. Újra elővettem ugyanis egy régi számítógépes játékot, mely alapvetően a földiek és a marsiak küzdelméről szólt. A játék címe „Millennium: Return to Earth” volt, s mivel nem volt saját zenéje – legalábbis nekem sosem sikerült belőle ilyesmit kicsikarni – ezért elővettem a fentebb említett kazettát, s azt hallgattam aláfestőzeneként. Mondanom sem kell, teljesen kiszakadtam a valóságból, s mivel a játékot sokszor együttöltő-helyemben játszottam végig (néhány óra alatt), időnként még az sem tűnt fel, hogy a háttérzene elhallgatott. Úgy belemászott a fülembé, hogy még akkor is hallottam, ha lejárt a szalag. Ekkor szerettem bele igazán a Világok harcába, s – bevallom – az eredeti történetet is ekkortájt olvastam először.

Jóval később sikerült megszerezni az eredeti, 1937-es rádiójátékot is. Az első néhány hallgatás során elég furra volt, hisz mégis eltelt azóta egy emberöltőnyi idő, sokat változott a világ. Némileg lassúnak is tűnik a mai napig a rádiójáték, ám a hangulata szavakkal talán le sem írható. Az elejétől a végéig érződik benne egy különös feszültség, egy megfoghatatlan dolog, ami fokozatosan erősödik az emberben. Nem is csodálkozom rajta, hogy annak idején meglehetősen pánikot okozott (pedig a rádióadás során többször is elhangzik, hogy amit hallanak az nem a valóság, hanem Wells művének feldolgozása).

A XXI. század első éveiben – valamilyen oknál fogva – előkezdte az első filmfeldolgozás is, amelyet George Pál alkotott 1953-ban. Alig egy évtizeddel a II. világháború után előállni egy ilyen filmmel, véleményem szerint nem kis bátorságra vall. Hiszen alig szabadult meg az emberiség a világegés okozta sokktól, máris azzal riogatják, hogy holmi Marsról érkező idegenek törnek az életére. Másrészt talán éppen abban a korban kellett filmre vinni, amikor az emberek még élénken emlékeztek. A film maga ma már némileg megmosolyogtató, ám ez a mosoly nem őszinte. Legalább olyan félelmetes hangulata van, mint a rádiójátéknak. A trükkök a kor színvonalának megfelelőek, a színészi játék is teljesen rendben van, s amennyire csak lehet, hű maradt az eredeti történethez.

Ehhez képest viszont 2005-ben megjelent egy film (illetve több is, csak ezt szokták kiemelni), amely egészen más szempontból mutatja be a történéseket. A Spielberg által komponált feldolgozás igencsak megosztotta a Világok harca kedvelőit. Spielberg csak háttérnek tartotta meg a Wells által írt sztorit, s a kö-

zép pontba egy széthullott családot állított. Tény, hogy a film első felében a katasztrófa helyzet emberi reakcióinak ábrázolása szinte tökéletes, ám az negatívumként róható fel, hogy a főszereplőket a film végéig sem lehet igazán megkedvelni. A látványvilág természetesen fantasztikus, ami egy Spielberg alkotástól alapvető elvárás, ám mégsem ennek kellene meghatároznia egy filmet.

Bármelyik verziót is veszem elő időnként – főleg, ha SF-et írok –, tisztelettel adózom mindazok előtt, akik ily módon vitték tovább a Wells által megálmodott világot.

Feldolgozások

Irodalom

War of the Worlds: Global Dispatches anthology of stories describing Martian invasion in parts of the world other than England

War of the Worlds: New Millennium – Douglas Niles novellája (2005)

H.G. Wells' The War of the Worlds – Ian Edgington

és D'Israeli képregénye (2006)

Sherlock Holmes's War of the Worlds – Manly Wade Wellman és Wade Wellman által írt folytatás.

Superman: War of the Worlds – a Dark Horse által kiadott képregény adaptáció (1999)

Rádió feldolgozások

The War of the Worlds – Orson Welles pánikot keltő rádiójátéka (1938)

The War of the Worlds – WKBW rádió adatációja (1968)

The War of the Worlds: Invasion from Mars – L. A. Theatre Works és a Star Trek stábjá által készített rádióadás (1994)

War of the Worlds – Radio Tales sorozat a National Public Radio részére (2001)

Filmek

The War of the Worlds – George Pál által alkotott mozifilm (1953)

The War of the Worlds-Next Century – Piotr Szulkin rendezte film (1981)

H.G. Wells' The War of the Worlds – Timothy Hines rendezésében készült film (2005)

H.G. Wells' War of the Worlds – David Michael Latt által rendezett film Invasion internationally címmel (2005)

War of the Worlds 2: The Next Wave – Az előző film folytatásaként látott napvilágot.

War of the Worlds – Steven Spielberg által rendezett mozifilm (2005)

Zene

Jeff Wayne zenei verziója (1978)

Highlights from Jeff Wayne's Musical Version of The War of the Worlds (1981)

TV sorozat

War of the Worlds – televíziós sorozat 1988-tól 1990-ig.

Számítógépes játékok

The War of the Worlds – a CRL cég által készített játék (1984)

War of the Worlds plug-in – a CreamerSoft Software által kiadott kiegészítő az Escape Velocity című játékhöz

The War of the Worlds – játéktérmi játékgép

Jeff Wayne's The War of the Worlds – Jeff Wayne albumára épülő számítógépes játék (1998)

Felhasznált forrás

Wikipedia

Jimmy Cartwright

Ősrobbanás

(Pete Laci barátomnak)

Tér se volt talán, míg üresen állott...

Ahol egy pontnyi Majdban összepréselt Minden
álmott magának világot

- a létezés határán -

hol a véghetetlen súlyú Nincsen

- időtlenségbe zárván

a várakozásból feszült Erőt -

lenni vágyott,

tán ott volt az Isten

s megalkotta a Létezőt...

a Vant

...és lett egy pillanat

az Első

amikor a Hiány anyaggá szakadt,

majd Térré tágult egy villanás alatt,

hogy betöltse őt

szétáradón

a Semmiből fakadt Mindenség.

Bócai-Sóós Judit

Égi-testek

Újabb kört kezdtem

Távolodom- és még sem teljesen

Árnyékban haladok

Csendben bújtatom a testem

Jég borít, megfagyok,

lélegzetem veszem.

Várom, hogy ébressz

meleget lehelve - a sodródó,

dér csókolta, élettelen helyre

Várom, hogy élessz,

hadd lépjek helyemre, hogy fényed

a testem, tükörré emelje.

Mia

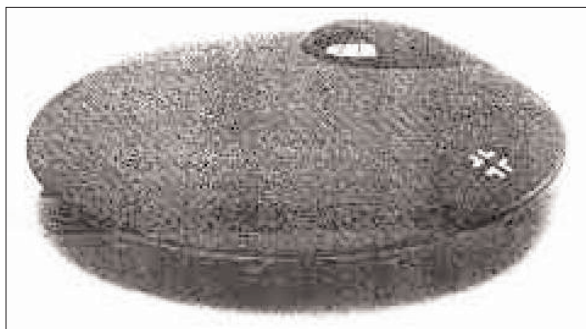
Német holdbázis 1942-ben?

A világ figyelve ismét a Hold felé fordult. Az Egyesült Államok legkorábban – a jelenlegi tervek szerint - 2018-ban tér vissza égi kísérőnkre. Eközben az Európai Unió is gőzerővel folytatja saját fejlesztéseit az Aurora Program keretében, hiszen ők sem szeretnék lemaradni, ám az újdonsült űrmagyhatalom, Kína sem. Esetleg valamennyiüket megelőzi. De tényleg 1969-ben sikerült először a Hold felszínére embernek lépni? Esetleg a nyilvánosság előtt titokban tartva mindez már Németországnak 1942-ben sikerült? Egyre több hackernek sikerül a titkos NASA, CIA, stb. adatbázisokba bejutni, az ott talált információk pedig ezt az állítást látszanak alátámasztani. De nemcsak itt lehet e dolgok nyomára bukkanni, hanem a korabeli újságcikkekben is.

A köztudatban mindig is éltek a „német csodafegyverekhez” kapcsolódó történetek. Sajnos kevés bizonyíték maradt fenn róluk. Egyes kutatók úgy vélik, a németek már az 1940-es évek elején igen fejlett technikai ismeretekkel rendelkeztek, és pontosan senki sem tudja megmondani, ezek honnan származtak. Vannak, akik egyenesen földönkívüli eredetű technikáról beszélnek, akár egy lezuhant csészéalj megszerzése, akár az idegenekkel ápolt kulturális kapcsolat révén. A legfrissebb ismereteket Vlagyimir Tyerzsiskij, az Amerikai Disszidens Tudósok Akadémiájának elnöke tette közzé egy tanulmány keretében. Ebből közlünk részleteket.

A Cygnus tervezet

A németeknek talán már 1942-ben sikerült leszállniuk a Holdra, felhasználva ehhez a légkörön kívüli repülésre képes „rakéta csészéaljait”, a Miethe és a Schriever típusúakat. A Miethe-féle rakétajárművek 15, illetőleg 50 méteres átmérővel készültek, a Schriever-Walter-féle szerkezetek turbináit már bolygókutató járművek meghajtására is elegendő teljesítménnyel ruházták fel. Átmérője elérte a 60 métert is, tíz szintes felosztása és 45 méteres magassága bőséges teret biztosított a személyzetnek.

A Miethe-2a repülőgép

Az Egyesült Államokat elhagyó tudósok némelyike arról számolt be, hogy a Holdra vonatkozó ismeretek némelyikét bizony meghamisították. Égi kísérőnk ugyanis vékony légkörrel rendelkezik, a víz pedig jóval nagyobb gyakorisággal fordul elő rajta, mint ahogy az a köztudatban él. Ismert egy fotó, ahol egy már csontvázvá bomlott emberi test közönséges farmernadrágot visel. A „hivatalos holdraszállás” kapcsán becsúszott számtalan gikszernek köszönhetően jó néhány tudós kételkedett a NASA verziójában, köztük olyanok is,

akik a holdraszálláshoz használt hordozórakétát építették. Az egyik mérnök az Alternative-3 című ötórás dokumentumfilmben beszámol arról, hogy az általuk tervezett Saturn rakéták bizony igen gyakran felrobbantak, tisztára megbízhatatlanok voltak, s emiatt teljeséggel alkalmatlanok egy holdutazás sikeres lebonyolítására. A NASA tehát a Hold kapcsán (sem) mond igazat. Erre persze megvan a maga jól meghatározható oka: nem szeretnék, ha más országok is megismernék a titkot.

Schriever „ufója”

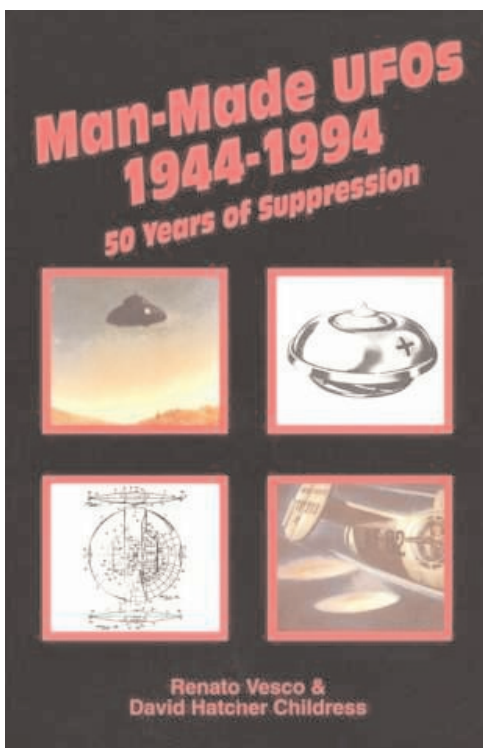
Az előkerült adatok szerint 1942-ben a németek, mielőtt leszálltak a Holdra, meglehetősen unalmasnak találták a dolgot, mindenesetre nekiláttak alagutakat építeni. A II. világháború végére el is készültek egy nem túl nagy kutatóbázissal. A technikai fejlődés mindközben nem állt meg, 1944-et követően sikerült kidolgozni a szabadenergia-felhasználást meghajtó erőként a Haunibu-1 és -2 űreszközök számára; emberek, különböző anyagok és az első robotok Holdra szállítása ezután jelentősen könnyebb lett. Amikor az első közös orosz-amerikai titkos holdraszállás megtörtént az 1950-es évek elején saját repülő csészéaljuk felhasználásával, első napjukat a németek felszín alatti bázisán töltötték - vendégként.

Az 1960-as években nagyméretű orosz-amerikai bázis épült ki a Holdon, ennek lakossága mára már elérhette a több tízezer főt is – amiként erről a szóbeszédnek beszámolnak. 1945-ben a háború végét követően a németek tovább folytatták űrkutatási törekvéseiket a Föld déli pólusának közeléből, a Neu Schwabenland nevű kolónia közeléből. Erről a bázisról már számos leírás megjelent, sőt, fényképek bukkantak fel a földalatti űrközpontjukról is.

Német-olasz-japán katonai kutatás-fejlesztési együttműködés

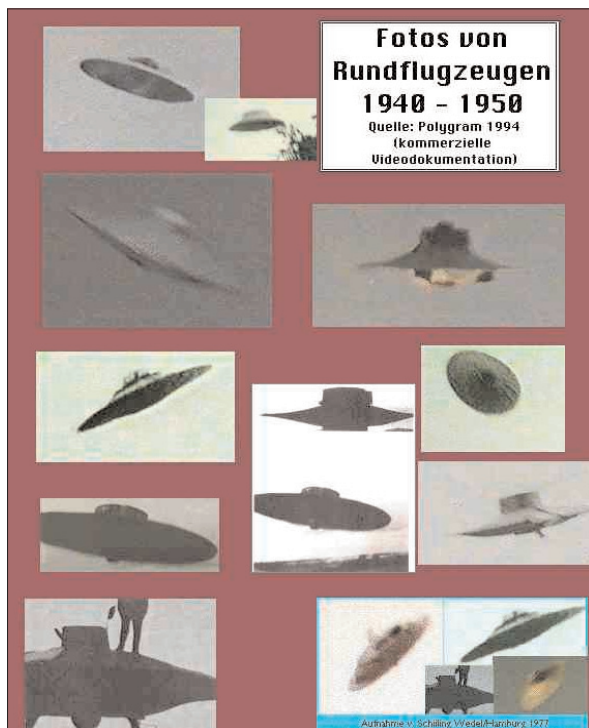
Renato Vesco szerint a németek jelentős mennyiségű modern fegyvertechnikai ismeretet osztottak meg egyik legfontosabb szövetségesükkel, az olaszokkal a háború idején. A Fiat kísérleti telepén, a Garda tó közelében, az egyik üzem az ismert katonatiszt, Hermann Göring nevét viselte, az olaszok itt végeztek kutatásokat számos modern fegyverrendszerrel, például Németországban gyártott rakétákkal és repülőgépekkel.

Renato Vesco létezését is próbálták letagadni a igazság feltárásában ellenérdekeltek. Azonban sikerült kideríteni, az olaszországi Aronában született 1924-ben. Szakképzett pilótává vált 1944-ben, később az Olasz Légierő technikai részlegét parancsnokolta. Megbecsült tagja volt 1943-tól az Olasz Repülőtechnikai Szövetségnek, űrhajózási tanulmányokat is folytatott, különösen a hajtóművek terén, emellett számos tudományos cikk és könyv szerzője.

Renato Vesco egyik könyvének borítója. Szerzőtársával részletesen beszámol benne az általa végzett kutatásokról és fejlesztésekről.

Hasonló okokból és módon a németek igen közeli kapcsolatokat ápoltak japán szövetségesükkel is, őket is ellátták jó néhány korszerű fegyverrel. Szakberkekben felbukkant egy fénykép is a V-1-es egyik pilótás verziójáról. A különös az, hogy Japánban, a Mitsubishi cég állította elő. A háború legjobb vadászgépét, az ellenütemű ikerlégcsvarovas Domier-335-öst a Kawashima Művekben is gyártották. Szintén megjelent fotó a Japán Császári Haditengerészet tisztjeiről, akik az akkoriban legkorszerűbbnek számító német radarállomást tanulmányozzák.

Fotók német „ufókról”

Egy Los Angelesben dolgozó japán kutató beszámolt arról, hogy apja a II. világháború alatt technikusként dolgozott a Japán Repülőgépkutató Hivatalban. 1945 júliusában, két és fél hónappal a háború Németországban való véget értét követően, hatalmas német szállító-tengeralattjáró kötött ki Japánban, a legújabb német találmányokat vitte – két szférikus, szárny nélküli repülőeszközt – alkatrészekre bontva. A japán kutatási-fejlesztési csoport összerakta a gépeket, követték a németek instrukcióit, az eredmény meglehetősen szokatlan és bizarr volt – ott állt előttük, valamennyien láthatták -, egy gömb alakú repülő szerkezet, szárnyak és légcsvarovak nélkül, melyről senki sem tudta, igazából miként képes a repülésre.

Feltöltötték üzemanyaggal, megnyomták az indítógombját a pilóta nélküli repülőgépnél, mire az megremegett, lángok csaptak ki belőle, majd felrepült az égbe. Soha sem látták viszont. A mérnökök igen csak megrémültek e váratlan viselkedés láttán, így azonnal felrobbantották dinamittal a második prototípust, és igyekeztek megfedkezni erről az egész incidensről.

Német-japán marsrepülés 1945-46-ban

Nem hivatalos német források a Thule társaságtól szerzett dokumentumfilmje szerint a Haunibu-3 egyetlen elkészült példányát – a 74 méter átmérőjű, meglehetősen elrettentő kinézetű haditengerészeti színékben pompázó szerkezetet választották ki a század talán legvakmerőbb küldetésének végrehajtására, a marsutazásra. A szerkezet csészealjzat formázott, a nagyobbik fajta, Androméda névre keresztelt tachionhajtómű mozgatta, négy fegyvertornyot hordozott, 3-3 nagy kaliberű haditengerészeti fegyverrel. (A négy fegyvertornyóból három fejjel lefelé irányoztak, a csészealj alsó részéhez csatlakoztak, a negyedik a jármű tetején volt, egyben a személyzetnek is helyet biztosított.

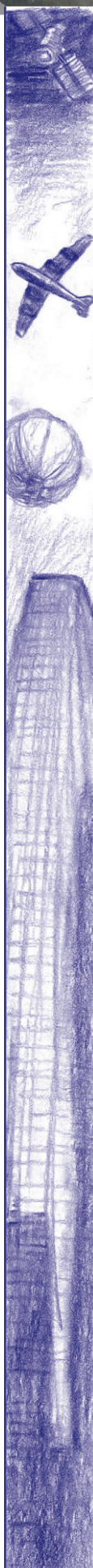

A V1-es repülőgépet már pilóta vezette. A programmal a Reichenberg Project kódnev alatt ismerkedhetünk meg bővebben. Kamikaze-jellegű öngyilkos repülésekre használták. Igyekeztek minél nagyobb távolságot leküzdeni vele. Állítólag sohasem vetették be ütközetben.

Az öngyilkosságot önként vállaló személyzetet válogatták ki németek és japánok közül, hiszen valamilyen nyelvet tudták, az utazás egyirányú, visszatérés nincs. A nagyenergiájú részecskesugárzás, a magnetogravitációs mezők, valamint a szerkezeti elemek megépítéséhez használt fémötvözetek minősége oda vezetett, hogy a fém elfáradt, és rendkívül törékennyé vált mindössze néhány hónapos üzemidőt követően. A marsrepülés Németországból indult mindössze egyetlen hónappal a háború befejezése előtt, 1945 áprilisában.

Valószínűleg nagy létszámú személyzettel repülhettek, talán százak is lehettek a fedélzeten, mivel az alacsony szintű automatizálás és az elektronikus berendezések szegényes volta a csészealj belsejében mindezt megkövetelte. A legtöbb rendszer valószínűleg az abban a korban megszokott U-hajók működtetési megoldásaihoz hasonlíthatott. Mivel a tachion-áramlás folyamatosan gyengítette a szerkezeti elemeket, a hajtóműveket nem lehetett teljes energiával dolgoztatni, így a marsutazás nyolc hónapig tartott.

Kezdeti rövid hajtómű-impulzust adhattak a járműnek, a Mars felé mutató pályára lendítve az űrhajót, fel-

használva ehhez a közeli Föld erős gravitációs terét, hogy aztán kezdetét vegye a nyolc hónapos, ellipszis pályát befutó utazás, de már kikapcsolt hajtóművel. A későbbi marsutazások, a közös szovjet-amerikai űrhajó 1952-ben, vagy a Marconi Project Vatikán űrhajója 1956-ban Argentínából startolva már mindössze 2-3 nap alatt elérték a Marsot, mivel meghajtó-rendszerük az egész úton működött, az út első szakaszában folyamatosan gyorsítva, a második szakaszán folyamatosan lassítva az űreszközt.

**A Haunibu-2 repülő csészealj.
Jól megfigyelhető a fegyvertorony. Az kutatók állítása szerint ennek a típusnak a 3-as változatával érték el a németek a Marsot.**

Valószínűleg kisebb Kohler konvertereket használtak a rendszer és a fedélzeten lévő életfenntartó rendszerek energiaellátására. Arra vonatkozóan nem sikerült még információt gyűjteni, vajon ezen az űrhajón képesek voltak-e már mesterséges gravitációt kelteni, ám ezt elvileg könnyen megtehették a hajó hatalmas antigravitációs hajtóműveinek felhasználásával.

A Haunibu-3 kemény leszállást hajtott végre a Mars-on, majdnem összetört, aztán végigcsúszott a sziklás talajon, míg meg nem állt. A hajtóművek kijavíthatatlannul tönkrementek, de a legénység túlélte az eseményeket. Mindez 1946 januárjában történt. A becsapódás-jellegű marsraszállás nemcsak a tachion hajtóművek elégtelenségéből adódott, közrejátszott a Mars kisebb gravitációs tere, a tachion-hajtóművek így kevesebb energiához jutottak, a Mars ritkább légköre is közrejátszott, nem számított jelentős tényezőnek a jármű fékezésében, amint ahogy azt a Földre való visszatéréskor manapság is alkalmazzák.

Az űrhajó hatalmas csészealj formája egyébként igen jól fékezhető a légkör felhasználásával amikor belép az

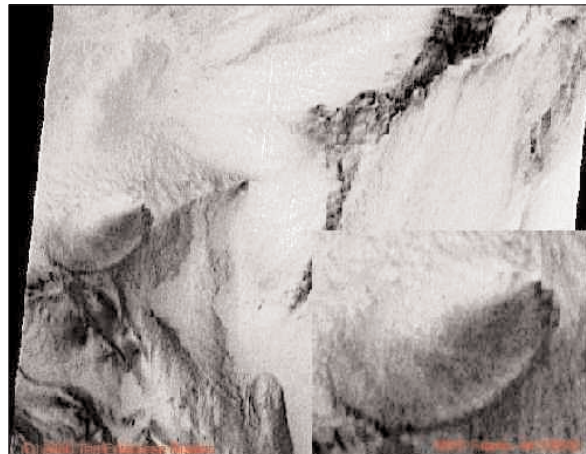

**Csontváz a Holdon.
Japán kutatók vették észre, a részükre átadott, amerikai holdraszállások alkalmával készült fotókon.**

atmoszférába, hiszen a menetirányban kiterjedt felülete mindezt biztosítja.

Az is rejtély még, vajon miként tudták megoldani a németek az űreszköz friss levegővel való ellátását nyolc hónapon át ekkora személyzet számára. Minden jel szerint modern életfenntartó rendszereket használtak, a nagyobb Walter-turbinák továbbfejlesztett változatát, olyasféle szabadenergia-rendszert, amelyeket egyes tengeralttjáróknál is alkalmaztak, így azok keresztül-kasul beutazhatták az óceánt a felszínre emelkedés szüksége nélkül.

Ezeknek a bázisoknak a további sorsáról, illetőleg a jelenleg is zajló titkos tevékenységekről keveset tudunk. Még kevesebbet az általuk alkalmazott technikai megoldásokról.

**A Mars Global Observer által térképészeti célokkal készített fotószelet egyik részlete.
Tisztán látható rajta a „repülő csészealj”.
Vajon német? Amerikai? Japán? Netán idegen?**

Kérdések

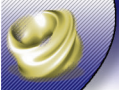
Érdeemes talán elgondolkozni azon, hogy a XXI. század kezdetén egy akkora hatalom, mint az USA kb. 15 évnnyi megfeszített munka és sok tízmilliárd dollár árán tud csak a Holdra eljutni, holott ezt állítólag már „hivatalosan” 1969-ben megtette, a nulláról indulva és mindössze hét év alatt. Valóban tényleg létezne egy hihetetlenül fejlett, a legszigorúbb titokban tartott űrprogram, ráadásul olyan űrprogram, melyben valamennyi vezető nemzet aktívan részt vesz? Tényleg el lehet fedni a világ elől egy ekkora hihetetlen vállalkozást? Sokak szerint nem, s pl. a német „ufókra” vonatkozó állítások szerintük merő kitalációk, hazugságok. Igen ám, de a tagadók bölcsen hallgatnak arról, vajon miként került farmernadrágot viselő csontváz a Hold porába, illetőleg vajon ki és mikor gyártotta a Mars egyik kráterének szélén pihenő hatalmas repülő csészealjat? Vajon miért hamisítják folyamatosan – mind a mai napig – a marsfotókat? Miért nem láthatunk fényképfelvételeket a Hold túlsó oldaláról? Miért nem tudhatjuk meg hova lett a németektől a II. világháború végén zsákmányolt technika?

Egyszer minden titok kiderül.

Fordítás: Aranyi László

Források:

http://www.fast-geheim.de/html/kapitel_1.html
<http://www.reichsflugscheiben.de/>
<http://www.v-j-enterprises.com/moonger.html>

Az autó

A Lidércfény ÍróKörben feldobott ötlet alapján bevállalta és elkövette: Homoergaster

Színely: egy irattár, egy íróasztallal, székekkel, melyen aktacsomók hevernek.

Szereplők: két fogdmege, akiket érdemeik elismerése mellett ide helyeztek

Idő: a 60-as évek, valamikor

- De elegendem van ebből a sz***ól! Képtelenség az egész! Unom, hülyeség, ilyen nincs is!

- Ne nyavalyogj már, mint egy vénember!

- Kicseszték velem, végem van!

- Kérsz cigit?

- Már agyondohányoztam magam, kilyukad a tüdőm!

- Hagyd már abba!!

.....

- Volna egy javaslatom, próbáljuk meg végigvenni az egészséget újra...

- De már százszor végigvettük! Meg mások is előttünk! Mi a fenét akarsz még?

- Ha lecsillapodsz végre, és meghallgatsz, el is tudom mondani.

- Jól van elvtárs, csak rajta, csupa fül vagyok!

- Végy egy mély lélegzetet, ha még van mivel, és felejtse el, amit tudsz. Tegyük úgy, mintha most találkoznánk ezzel először! Szép nyugodtan, mint a kisdíák, mikor felolvassa a Szabad Nép vezércikkét...

- Elvtárs! Azoknak az időknél vége! Az iskolások most Petőfit olvasnak, meg ezt a P. Howardot, vagy kicsodát...

- Ne szörözzél velem, mert kapsz a pofádra! Én is fáradt vagyok, nekem is elegendem van! Szívesen elmennék innen én is! Tegyük egy próbát, és mondjunk valami újat, még ha hülyeség is! Segíts ebben...

- Rendben...

.....

- Ez az ügy, amit mi most megkaptunk...

- Hah!

- Szóval ez az ügy egyike a megoldatlan eseteknek, az 1956. októberi vérontást követően a baráti Szovjetunió segítségével megvédtük a néphatalmat. November 5-én a Vörös Hadsereg lépésről lépésre, egymás után számolta fel az ellenforradalmi góccokat...

- Elvtárs, olyan vagy, mint egy Szabad Nép vezércikk, hihi, csak az nem közölte volna ezt...

- ...az egyik ilyen esetben az ellenség ellentámadással kísérletezett. A harcban a szovjet elvtársak mellett ott volt egy régi, megbízható párttag, aki segített a vöröskatonáknak a tájékozódásban. Az ő és az elfogott ellenforradalmárok vallomásaiból keletkeztek ezek az iratok, miket mi most vizsgálunk... Itt az egyik vallomás... Egy, azóta a népbíróság által elítélt ellenforradalmár beszélt először egy autóról, ami a feje felett repkedett...

- Képzem, mekkora hiringet kapott ezért!

- ...a kikérdezői természetesen badarságnak vették. Amikor erősködött, akkor figyelemelterelésnek, vagy megjátszott örületnek gondolták. Nem tudták jobb belátásra bírni, így az új taktika keretében elmeséltették vele az egészet egy elmeorvos jelenlétében. Az orvos megerősítette, hogy a páciens valóban hiszi, hogy amit látni vélt, megtörtént. Ezt a harcok utáni elfogás pszichés sokkjának tulajdonította. Az elbeszélést külön

dossziéba helyezték, és az elmeorvosnak adták tanulmányozni...

- A doki jelentését nem vagyok hajlandó újraolvasni! Különbösen is tele van latinnal! Az egy burzsuj nyelv, a papok is azon bla-bláznak!

- A második beszámoló szintén egy ellenforradalmártól származik. Ő is azt állította, hogy elrepült egy autó a fejük felett harc közben. Mivel mások voltak a kihallgatók, mint az első esetben, itt is hasonló módon reagáltak...

- Újabb nagy ruha!...

- Csak amikor az orvos is értesült az újabb beszámolóról, akkor lett belőle ügy, mert a doktor összekapcsolta a két mesét. Ez alapján sikerült bizonyítani, hogy a két ellenforradalmár egy csoportban volt. A szembesítéskor egyetlen közös pont volt, a repülő autó...

- Nem hiszem, hogy ezt használták perdöntőnek... Képzeld el: Tisztelt Bíróság! Mindkét fasiszta ugyanakkor látta a repkedő kocsit! Ez alapján bizonyosra vehető, hogy ugyanannak az ellenforradalmi fegyveres csoportnak a tagjai voltak!... Vajon milyen arcot vágott volna a bíró?

- Azt hiszem kiesett volna a szerepéből... Ekkor került a következő bizzar elem a történetbe. A második vallomástevő egy helyen eltért az elsőtől...

- De még mennyire! Sűrűsödik itt a sz*r, ezért lett hétpöcsétes titok az egész!

- A fogoly szerint az autó csillogni kezdett, és papír horogkereszt eső hullott rájuk belőle!

- Ha jól tudom, ezen a ponton ismét alaposan megoldozták őket. Az elvtársak nem tűrhették, hogy az egyik vallomásban hullik a náci jelkép, a másikban meg nem...

- De hiába kérdezték újra, meg újra, az első nem emlékezett ilyenre, csak a második...

- Két ember, két nézet! Bajban lehetnek az elvtársak ezzel! Most fontos vagy nem, hülyítés vagy nem?

- Fontos lett volna, hiszen a horogkereszt náci jelkép, kapóra jött volna az ellenforradalommal szemben! Csak az volt a baj, hogy ekkor előkerült még egy tanúvallomás, a magyar elvtárstól, aki szintén látta a repülő autót...

- Ő azt állította, hogy az ellenforradalmárok lőttek az autóra...

- Nem csak ezt, hanem azt is, hogy a szovjet elvtársak is látták mindezt, és ugyanúgy reagáltak...

- Mivel az ő nyakukba is hullott a fasiszta papirosfigura! Az egyik közülük háborús veterán volt, és nagyon allergiás erre a jelképre...

- Nagy lövöldözés kezdődött, de a harcoló felek nem egymásra lőttek, hanem a felettük röpdőső, horogkereszteket köpködő autóra! Amikor ez kiderült, kezdődött el az óvatos kérdezősködés a szovjet elvtársaknál.

- És mi derült ki? A testvéri Szovjetunióban nem vetették komolyan az egészet! Hülyeségnek tartották! Mindenkori napirendre tért felette, nem volt ügy!

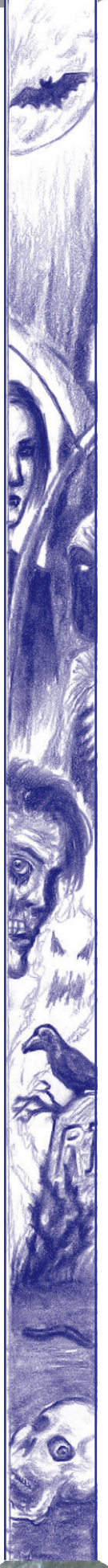
- ...ezt nevezhetjük hanyagságnak is...

- Hé! A Szovjetunióról beszélsz!

- Mielőtt a szovjet szalon továbbléphetek volna, előkerült egy további magyar szemtanú, aki nem vett részt az ellenforradalomban, csak szemlélte az eseményeket...

- Ő is látta az autót.

- ...és ő sem látott horogkereszteket! Ha nem lett volna egy megbízható tanú...

- Persze ebből semmi sem maradt! Higgyük el, hogy igaz!

- Az autó részt vehetett valami teszten vagy hasonlón. Ezt szerették volna a nyomozó elvtársak kideríteni.

- Sikerült?

- Nem. Hiába nézel ilyen gúnyosan, ez egy komoly lehetőség volt, ami még a szovjet elvtársak figyelmét is felkeltette...

- Aztán ejtették az egészet! Még egy baráti tanácsot is adtak nekünk, hogy jobb lenne, ha nem ilyenekre fecselelnénk az időnket meg erőnket.

- Tulajdonképpen vége is a történetnek. A szovjet „tanács” után leállították a vizsgálatot, és az aktákat száműzték ide...

- Nekünk!!!...

- Megtudtunk valami újat?

- Nem!

- Eszünkbe jutott valami róla?

- Neem!!!!

- Akkor talán fussuk át mégegyszer!

- Ááááá!! Hagyjál ezzel a sz**ral, nem érdekel!

- Érdekel, vagy nem érdekel, ezt kaptuk feladatnak!

- Aminek nincs megoldása, mert ilyen nincs is! Lehetetlen!!

- Ezek szerint életed hátralévő részét itt szeretnéd tölteni.

- Nem!

- Akkor ki kell valamit találnunk, ahogy mondtam. Még akkor is, ha baromság...

- Na ne!... Az nem lehet, hogy mint valami seggfej imperialista regényhős, megoldottad a rejtélyt! A hős analízátor megvilágosodik, és huss! Volt titok, nincs titok! Ezt még a regényíróknak se hiszem!

- Pedig valami ilyen történt! Úgy hívják ezt, hogy az igazság pillanata!

- ...Azt akarod mondani, hogy tudod mi történt?

- Nem, nem oldottam meg a rejtélyt azért, de egy olyan felismerésre jutottam, ami segíthet!

- Akkor ki vele, ne kímélj!

- A megoldás az autó röptében van! Mindenki komikusnak találta, még ha csak utólag is. A beszámoló meggyeznek abban, hogy viccesnek tűnt a dolog. Mintha egy bűvészmutatvány lenne, egy trükk!

- Bűvésztrükk? Az utcai harcok közepén?... Te hülye vagy!

- Na az lehet, behülyültem ebbe. De ez egy olyan feltevés, amivel meglephetjük őket! Képzeld el, ahogy a bűvész kijön a színpadra, és azt mondja...

- Ne főzd tovább, nem eszem meg!

- ...ez egy trükk, valaki kipróbálta ezt...

- Mit?

- A lebegtetést! Nem volt benne biztos, hogy menni fog, ezért az első útjába kerülő tárgyon, egy elfeledett autóröncson próbálta ki.

- A roncsból meg új autó lett, ami láthatatlanná vált, baromság!!

- Amit te mondasz, az másodlagos, a lényeg a repülés! Nem ment simán, össze-vissza bukdácsolva, ide-oda sodródva! Valaki olyan csinálta, aki még életében nem vezetett autót! Az se kizárt, hogy nem is tudta mi az!

- Figyelj! Most már olyan vagy mint egy rakéta, ez itt a következő fokozat! Egy autót mindenki felismer, még egy földtúró kulák is!... Ha mást nem azért, mert ha nagy és fekete, akkor sz**ban van! Hahaha!

- És ha valaki egy olyan kor szülötte, ahol nem voltak autók?

- ...????? ...Ha ezzel az eget verő ökörséggel mész a főnökséghez, hogy szerinted valami varázsló volt... ööö... a középkorból, csiribí-csiribá, akkor a maradék esélyeinket is el****od! Mi erre a bizonyíték?

- Semmi. Ez egy megérzés.

- Tudod hova tedd a megérzéseidet?! A „megérzed” egy kalap lócitrom! Nem támasztja alá semmi! Ha ezzel kimész, nem ismerlek!

- De érzem, hogy ez igaz!... Ez jó volt... a középkor, ez az!

- ...Be****... Te mondd csak! Mikor is volt neked legutoljára ilyen csodálatos megérzésed? Nem véletlenül akkor, amikor ezt az új „beosztásodat” kiérdemelted?

.....

- Háhá... De bizony akkor! Előjöttél valami ilyen, méretes állatsággal, meg is győztél valakit, hogy tegyenek próbát! Most meg itt szívod előlem a levegőt, és a következő baromsággal győzködsz magad! Ez egy szakmai öngyilkosság! Nyugodtan főbe lőhetem magam ez után!... Ha még lesz mivel... Majd kölcsönkérem valamelyik vajszívű elvtársamtól a vadászpuskáját!...

- Te ezzel kikerülhetünk innen!

- Hová, a gyógyóba?... Lipótmező, mi?... Tényleg mások ezek az idők! Régen ezért kivégzőosztag elé álltunk volna.

- ...Ez jó ötlet volt! ...Így stimmt! Köszönöm!

- Mit köszönsz?

- A középkort, ez az, bizony!

- ...Én ezt nem vállalom... Azt fogom mondani, hogy meghülyültél! ...Engem hagyj ki ebből, nem megyek a darálóba... Ember térj már észhez, ezért bolondnak fognak tartani!!

- ...Hogy ...mi? ...Lehet, de ez az igazság!!

- Azt fogom jelenteni, hogy begolyóztál!... Az elvtárs egészségi állapota súlyosan megrendült, kérem figyelembe venni!... Mi... mi az ott?...

- Hogy az a...

- Ki maga, hogy ke... rrüll...??...

.....

- ...Én vogymouk vala! ...házoá mönű vala... vígság-tok végű...
- Mmmmmiiii...???

- Óóó... a... varázsl... óómmmm... igazzz...

- ...Röpülé auto én hatalm... régoá az főnyesb, min uj... adot néki meg boudoga lelte, vígságosban szép...
- Áááááá.....

- Nnneee...

- Most parancsolá: mindenik félőejt!... A sövi-át-ok... félőejt... a vezírek... félőejt... az éllent-forralók... úk mán elfélőjt... ti is félőejt!!! ...Aktoák... huss, nem vagymuk, tűnek föledésbé...
- ...Én nem! Én nem akarok... ez az én megoldá...
- ...Jól van na, rendben! Szerintem kész vagyunk!
- Szerintem is! Leporoltuk ezt a sok papiroost, így átláthatóbb az egész. Aki legközelebb idejön, nem fullad bele a sok gyújtósba!
- Alig várom, hogy becsapjuk az ajtót!
- Elvtárs, ezt régen nem úsztuk volna meg, ennyivel!
- De vége a régi időknek! Örülj, hogy Kádár ilyen elnéző!
- Hát persze! „Aki nincs ellenünk, az velünk van!”...
- Elvtárs, mi a jó úton megyünk!
- A létező világok legjobbika felé!... Gyerünk, hagyjuk az egereket zabálni...

Vége

Homoergaster

Zuhanás

Egy nap egy tündér lezuhant a fellegekből. Az első ijedség és megrázkódtatás után elkezdte felfedezni a világ szépségeit. Magába szívta az élet minden élő rezgését, üdítő volt a tündérek kicsit álomszerűen tökéletes és rózsaszín élete után. Szerette a növényeket, fákat, az állatokat és az embereket, akik mind viszonzszereték kedves tisztaságáért és szépségéért. Egyszer csak megismerte a szerelmet is, amihez foghatót el sem bírt képzelni. Vagyonra tett szert, és házra, ezután elkezdődött a zuhanás. Most nem a földre, a pokolba. Irigyei lettek, és az eddigi barátai kihasználták, átvették. Nain van hagyta, hogy kedvese megalázza az elképzelhető minden módon. Megverték, kirabolták, elhagyták, földbe taposták, és a végén kiröhögtek. A tündér egy szomorú napon nem bírta tovább, és úgy döntött, véget vet mindennek. Mivel tündér volt, úgy dönthetett, hogy meghal, s így is lett, lelke eltávozott a földről, s mindenki, aki ismerte, megsiratta a benne lévő tisztaság pusztulását. Azok duplán, akik bántották őt, de már késő volt. Senki sem tudta, hogy a tündér halála után visszakerült a fellegekbe, ahonnan oly rég óvatlanul zuhant le. Így jut el minden igaz szívú a legmélyebb pokolból a legmagasabb mennyországba.

Szofrál

A ló

(Félperces borzongások sorozat)

Hazafelé igyekszem a kihalt, sötét úton, amikor pata-dobogást hallok a hátam mögöl. Félrehúzódom az út szélére, hogy elengedjem az éjszakai lovast. A paták dobogása azonban nem erősödik, hiába várom – a ló nem ér mellém.

Hátrafordulok, hogy lássam, ki követ, de se ló, se lovas nincs mögöttem.

Rémülten szaporázom lépteimet; félek, hogy a józan eszem hagy éppen cserben, mert még mindig hallok az ütemes dobogást, mely éppen úgy hangzik, mint a paták váltott kopogása a kövön.

„Hallucinálok.” – fut át a fejemen egy kétségbeesett gondolat, és néha már a ló apró horkantásait is hallani vélem.

Hogy lerázzam magamról a jeges rémületet, és szembenézek a sivár ténnyel, mely tudatom épségét kérdőjelezi meg, megállok, és ismét megfordulok.

Egy szürke kanca áll mögöttem, nagyjából ötméternyire tőlem. Talán a sötétség miatt nem vettem észre az előbb...

Várok, de az állat nem mozdul, csak akkor indul újra el, amikor én is elindulok.

A lódobogás hazáig kísér.

A kertkapu biztonságában aztán megint hátrafordulok, s a ló szemébe nézve rászólok:

– Menj innen!

Az állat felnyerít, majd éles, fenyegető visszhangként ismétli előbbi mondatom:

– Menj innen!

Bócai-Soós Judit

JAMES LUCENO: A GONOSZ ÚTVESTŐJE

Az egyre bővülő Star Wars univerzum mellett senki sem mehet el figyelmetlenül, hiszen az általános popkultúrai utalások mellett a kisméretű Yoda-babáig mindenhol találkozhatunk vele. Ez a könyv méltó előzménye A Sith-ek bosszújának, annak minden hibájával együtt. Az író azonban jól oldja meg feladatát: megtartja a megfelelő arányt a harc és az átvezető részek között, s bár olykor egy galaxisnyi futóversenyre emlékeztet, élvezetes mű.

A könyv A klónok támadása után néhány évvel játszódik, a Klónháború tetőpontján. Obi-van Kenobi és Anakin Skywalker egy bevetésen időzik a Cato Neimoidián, mikor fontos nyomra bukkannak a Sith Nagyúr, Darth Sidious kiletét (és létezését) illetően. Megkezdődik a nyomozás az egész galaxison át, azonban az ellenség, a sötét oldal sem tétlenkedik, és egyre-másra érik a nagyobbnál nagyobb csapások a Köztársaságot.

A könyv nem ad többet, mint ígér: nagy úrcsátákat, viláldzó fénykardokat és a híres Jedik kalandját. Azonban sikerült eltalálnia az arányt a kalandos részek, a humor, a csaták és a kicsit mélyebb, múltidéző és motiváció-leíró részek között. Egy kicsit jobban megismerjük a nevesebb karaktereket Grievous tábornoktól Bail Organa szenátoron át Shaak Ti Jedi-mesterig. Ezek azok a részek, amelyek engem jobban megnyertek, és a személyek gondolatain át kicsit jobban átérzhető az egész.

A tartalom a helyén volt, és általában fenn tudta tartani az izgalmat és a feszültséget, szinte a végéig. Kicsit si-etősre sikerült a könyv, s bár a sok helyszín kimondottan jó ötlet, mivel jobban megismerhetjük az egész univerzumot és lakóit, de ezt a sok helyszínt nem sikerült úgy kidolgoznia, ahogyan kellett volna. A Jedik versenyt futottak az író sebességével, s szusszanni sem volt idejük, máris továbbpültek a következő bolygóra.

Az előzmények legnagyobb hibája, hogy ismerjük, mi lesz a történet vége. Az írónak nem kell a kiszámíthatatlanságra, a csavarokra ügyelnie, csak szépen, tisztán elővezetnie a történeteket. A tapasztalt James Luceno jól végezte a dolgát, és néhány apróbb pillanat kivételével nem is hibázott. Olyan érzésem volt az olvasás közben, hogy csak meg akart felelni, de semmi több. Profi munka, azonban hiányzott az egésznek az összefogó ereje, ami után nem érezzük úgy, hogy csak túl akart esni az egészen.

Folyamatosan éreztem Luceno úr felkészültségét, mivel a következő regényben, vagy akár a képregényekben említett helyszínek többsége újra előkerül, még ha csak említés szinten is. Azonban ez megint rányomja a bélyegét a profi munkára, mert nem éreztem, hogy újat akar-ni írni. Nem tudott újat mutatni, akár helyszínekben, akár karakterekben, és ez kicsit hiányérzetet hagyott bennem.

Abba már nem kötök bele, hogy a Sith a regényben Szith-nek lett fordítva, míg a korábbi és későbbi művekben ilyenre nem láttam példát, de ez már csak kötözködés. Kellemesen kalandos regény, megfelelően eltalált vázlattal, de az olykor unt történetbe nekem egy kis hiányérzet is vegyült. Egy kicsit többet vártam, de remek szórakozást tud nyújtani.

Dominik Blasir

A medve (Kurgan története) VII.

1942 Sztálingrád

...Az orvlövész, akinek a rejtékhelyét elfoglalta, nem sokkal arrébb hevert, immár szerves részévé válva a háború szaggatta, élettelennek látszó városnak. Oda penderítette ki, mielőtt bevackolt volna az ügyesen kialakított állásába. Arra azért ügyelt, hogy a friss hulla ne látszon ki a fedezékből, csak annyira gördítette arrébb, hogy ne zavarja. A hatalmasra nyitott szemekbe odafagyott a döbbenet: felfedeztek, és ledőfték egy karddal, nem értem!

- Nem is kell ezt neked érteni, tavaris! - gondolta Kurgan várakozás közben. Esélyed se volt! Újabban egészségtelen mértékben elszaporodtak a fellengzősen mesterlövésznek titulált lesipuskások ebben a szétzúzott romhalmazban. Nem szerette őket, és ha nem lett volna fontosabb dolga, még egy érdekes elfoglaltságként foghatná fel a ritkításukat. De ő a németet kereste, egy bizonyos németet. Mert bár kihaltak látszott e hely, csak úgy nyüzsgöttek benne a németek meg az oroszok. Pont úgy, mint az oszló hullában a férgek. Ez a város is egy oszló hulla volt, tele férgekkel. De ezek egymást gyilkolták olyan eszmék nevében, melyek őt hidegen hagyták. A halandók mostanában különösen elborultak és zaklatottak. Ennek okait nem sikerült maradéktalanul megértenie, bár nem is törte magát nagyon ez ügyben. Egyszerűen elfogadta a kialakult helyzetet. Ez az új háború minden eddigit felülmúlt. Eleinte még szórakoztatta is, de a második évtől már utaltak rá jelek, hogy ez nem olyan, mint a többi. Olyan erők munkálkodtak a háttérben, melyeket nem szeretett.

Egész hosszú létezése alatt az önjelölt mágusokat és sarlatánokat irtotta, néha azonban találkozott igaziakkal is. Ezeket békén hagyta, ha azok is őt. Maga is rendelkezett néhány különleges képességgel, de ezeket nem szívesen alkalmazta. Úgy vélte, a mágia a gyengék fegyvere. Ogia varázslata mindig megszólította ilyenkor az idők mélyéről. A látványokat különösen utálta. Talán azért, mert maga is birtokolt efféle erőt, és rögtön tudta, ki az, aki kamuzik. A jégmezőn lefejezett régi ember ajándéka volt ez, rátukmálta, noha nem kérte. Mióta egy ostoba baleset miatt elvesztette Gerant, néha rákényszerült, hogy használja. Legutóbb a háború kimenetelére volt kíváncsi. Amikor a vérgőzös események finisében meglátta azt a tűz-

golyót, komolyan gondolkodóba esett. A lehetőség, hogy a halandók örütségükben elpusztítják a világot még a gyülekező ideje előtt, némi aggodalommal töltötte el. Ezt a tüzet „nézve” szólott hozzá először és reményei szerint utoljára a régi ember szellemhangja: „*En már láttam ilyet!*”. Ezt mondta neki.

Egyetlen jó dolog volt abban, hogy itt múlatta az idejét. Sztálingrádba még a figyelők sem merészkedtek be. Itt szabadnak érezte magát, nem kellett attól tartania, hogy ha elkapja a németet, egy új, aprólékos jelentés készül erről. A németje itt van valahol. Hol érezte őt, hol nem. A figyelőket ez valószínűleg nagyon érdekelte volna. Köpött egyet, ahogy megint észébe jutottak. Ezzel az ő németjével, aki a Günther Lampe névre hallgatott, éppen úgy bújócskáltak, kergetőztek, mint a szemben álló felek. Lestek egymásra, vártak egymásra, kerülgették egymást. Körülöttük zajlott a háború rettenete, ám ők már régen nem ezzel foglalkoztak. Ez a véres aratás nekik csak kulissza volt, abból állt, hogy időnként megölték az útjukba kerülő, zavaró halandókat. Kurgan csak fantom volt ezen a színpadon, nem létező árny. Tudta viszont, hogy Lampe hivatalosan, a véderővel jött ide. Aztán, mikor megérezte őt, „meghalt”. Ehhez az apró kis trükkhöz bármelyik hulla megfelelt, volt belőlük bőven. Mostanra valószínűleg levett magáról mindenféle hadigúnyát. Nem tudta, hogy nézhet ki, de nem is kell, érezni fogja, ha megtalálja. Ő visszánövesztette a haját, bár még nem volt az a sörény, amit rég hordott. A ruháját is régiesre vette. Amikor megnézte magát egy koszos üvegcserepben, elégedetten felhorkantott. Megfelelően ősi és vad volt a kinézete, ahogy az a Kurganhoz illik! Sztálingrád maga volt a pokol, de neki a paradicsomnak tűnt. Oly hosszú idő elteltével ismét önmaga lehetett. Csak keveseknek adatott meg, hogy látták elszuhanni a romok között. Még kevesebben éltek ezt túl. Ennek ellenére természetesen akadtak tanúk.

Most éppen két őrségben lévő katonát hallgatott. Szórakoztató volt, mert éppen róla vitatkoztak. Nem is sejtették, hogy beszédük tárgya alig egy méterre van tőlük egy „rókalyukban”, aminek létezéséről nem is álmodtak. Vadul találgatták, ki lehet az az örült, aki egy karddal bóklszik a háború közepében. Egyikük nem minden ironia nélkül, Don Quijote-hez hasonlította. A másik azt fejtegette, hogy nem mindenki egyformán bírja a harci pszichózist. Lehet hogy egy helybéli, aki teljesen mebuggyant. Erre a másik rebesgetni kezdte, hogy nem egy, hanem kettő ilyen bolond is van. A társa hitetlenkedett, a másik meg győzködte. Ő meg bár eddig jól szórakozott, attól kezdve fülelt, mert nyilván csakis Lampe lehet az a másik. Végül összevesztek, így nem sokat tudott meg a két katona eszmecseréjéből. A német a közelben lapult valahol, még az is lehet, hogy ő is hallotta a dühös szóváltást. Csodálta, hogy nem jelent meg egy tiszt, hogy lehordja az embereit, amiért őrségben ordítóznak. Mire eljött az őrségváltás ideje, a két ember lecsillapodott. Az újonnan jöttek nem beszélgettek, némán kanalazták a konzervjeiket.

Egyszer csak azt érezte, hogy nem érez semmit, a német eltűnt a közelből. Lehet, hogy a két leváltott őrt követte. Ha hallotta a vitájukat, talán csak az alkalomra vár, hogy pontot tegyen rá. Egy újabb eseménytelen nap - konstata. Időbe tellett, mire vissza tudott vonulni.

Később szellemként osont át egy gyárcsarnok maradványai között, és a „harci pszichózis”-on gondolkodott. Egyfelől mulatságos volt, másrészt nagyon is

tudta, mi az. Az ő számára a „harc pszichózis” egy mámoros állapot volt, melyet a serkentés koronázott meg. Lehúzódt a gyár alatti csatornába, és egy félreeső zugban elkezdte szétszedni a kardját. Ahová most készült visszavonulni, ott nem lesz rá szüksége, de akadályozni fogja. A csatornarendszer mélyén volt egy természetes üreg, egy barlang, amelynek mélybe vesző járata arra az őskorira emlékeztette. Oda a mélybe, abba a fel nem fedezett világba vonult vissza a hajszja szüneteiben. Annyira mélyen volt, hogy semmi nem jutott le oda a háborúból. Halandó meg pláne nem, mert egy a mélyben rejtőző barlangi tavon kellett átúsznia, hogy lejusson. Ezen a vízen senki sem tud csak úgy átúszni, akinek bizonyos időközönként muszáj levegőt vennie. Tökéletesen biztonságos. Biztos volt benne, hogy a német is talált magának egy meghitt zugot. Ez a vérében van a magafajtának

Ahogy lassan, áhítattal szétválasztotta a fegyverét darabokra, a németről a kardjára terelődtek gondolatai. A pallosa... Ő maga kovácsolta, midőn a világ elérkezett a vaskorba. Emlékezetből. Ez volt az ajándék a régi embertől, amit szívesen fogadott. Eddigre elege lett már az innen-onnan felszedett kardokból. Egyikkel sem volt elégedett. A sajátja végül is egy bizonyos kard utánzata lett, amit egy cseppkőben talált, egyszer rég. Elég megviselt volt már, és hamar tönkrement, de látszott, hogy valaha csúcsmínőségű fegyver volt. Kardra szüksége volt, s olyat akart, mely méltó hozzá. Bár megvetette a mágiát, a szemfényvesztést, a kardjával kivételt tett. Mindent, amit birtokolt, ebbe a fegyverbe sűrített, olyanná vált, mint ő maga. Az ősidők ereje vibrált benne. Hittel és elszánással alkotta, ez egy olyan varázslat volt, amit nem oltott ki akaratlanul is, hanem növelte, hizlalta azt. Amikor beköszöntött a „modern” kor, és már nem lehetett egy férfinak karddal az oldalán mászkálnia, szétszedte. Tudta, hogy a figyelők kutatják a pallosa titkát. Nekik hintette el azt a legendát, hogy egyszer, egy halandónak engedte megpiszkálni. Szórakoztató volt Gerantól visszahallani, hogy ez egészen komolyan foglalkoztatja azokat a gilisztákat. Elégedett volt az általa terjesztett hamissággal. Ennek a fegyvernek a szétszedését senki sem tudta volna megtenni, csak ő. Ha a pallos darabokban nyugodott, mondjuk egy táska megfelelő rekeszeiben, ez csak látszat volt. A fegyvert mindig annyi darabban tárolta, amennyiben kellett. Ezt az anyagias kort könnyű volt megtéveszteni, káprázatba csalni.

A kard-gép egyben volt, ősi erők tartották egyben, ha összerakta. Egyetlen fémdarab volt, a meghosszabbított, halálos végtagja. Még a darabjai is olyan érzetet keltek, mint egy meghunyászkodott véreb. Rése volt ez a fegyver, egy darab belőle. Ennyi évszázadnyi idő alatt a fém már rég elkopott, elfogyott volna. Mostanra már a tiszta őserő összeolvadt a csillagok ajándékaival. Azelőtt is többször megesett, hogy kellett csempésznie valahová, és emiatt el kellett egymástól választania az általa kovácsolt égi vasat, és a legrégebb dolgot, amit valaha is érintett.

Amikor rátalált, nem volt működőképes, a penge hosszában kettéhasadt, és egy jókora darab hiányzott. El sem tudta képzelni, mitől tört el így az a kard. Még sose hallott olyanról, hogy egy edzett penge hosszában törjön el. Először azt hitte, hogy nem fogja semmi hasznát venni, muzeális tárgyakat meg nem volt szokása megtartani. Tudta, hogy a hallhatatlanok között nagy divat a relikviák gyűjtése. Többen akadtak olyanok, akik régiségkereskedéssel „foglalkoztak”. Ez nem volt a szemében egyéb, mint a szegény régészek meglopása. Elvégre a halhatatlanok előnyben voltak velük szemben, amikor az emlékeik alapján találtak

meg régi tárgyakat. Az ő gyűjteménye egyetlen darab-ból állt, saját magából, és ezen mindig ironizált egy kicsit, ha eszébe jutott.

Amikor aztán tüzetesebben megvizsgálta, mit is talált, felfedezte, hogy ez a tárgy több, mint egyszerűen egy kard. A markolat és a penge alsó, vastagabb része egy különös gépezet lehetett, amely miután a sérült részt eltávolította, működőképesnek bizonyult. A szerkezet rendkívül komplex volt, és megsejtette, hogy nem evilági rendeltetésű. A fura holmit óvatosan, aprólékosan szétszedte, majd összerakta. Ezután még legalább százszor megismételte, hogy biztos legyen a dolgában. Hosszasan gondolkodott a furcsa szerzeményén, medítált, földézte azt a kialudt tűzhányókrátert, amiben megtalálta. Sok furcsa sejtelmé támadt, a legkülönösebb azt volt, hogy a kard valamiképp a tájat elcsúfító kráter okozója. Az ősi fegyver vízióiban a csillagok közt járt, és olyan bonyolult dolgokat művelt, amit nem hogy nem értett, de nem is látott tisztán, hiába is erőlködött. Végül, amikor sikerült elszakadnia az érthetetlen képek özönétől, nekilátott, hogy új pengét kovácsoljon a fegyvernek. Egy másik égi tárgyból, egy hullócsillagból. Amikor készen lett, megint szétszedte a fegyvert. Hozzáértte a pengét, aztán elkezdte összetoldani a kettőt. Kihagyott a különös alkatrészekből néhányat, másokat más helyre tett. Ösztönösen cselekedett, egy belső sugallatra figyelt, mely hozzá szólt. A régi-új karddal elzarándokolt egy aktív vulkánhoz. Annak tüzeiben felhevítette, majd a hóspikájában lehűtötte. Ezt annyiszor ismételte meg, ahányszor a sugallat parancsolta. A hegyről lefelé menet már alkalma is volt kipróbálni új fegyverét. Egy rablócsapat támadt rá, akiknek valahol a közelben lehetett a rejtékük. A pallos életre kelt, nem volt kegyelem... Mostanra már, ő maga volt a kardja. Tudta, hogy Connor MacLeod fegyvere, amit megörökölt attól a „spanyoltól”, hasonló. Kíváncsi volt, vajon amikor majd legyőzi, mi is lesz a karddal. Gyanította, épp úgy el fog tűnni, mint MacLeod teste....

Connorról eszébe jutott a másik, Duncan. Ő az oka, amiért most itt van. Nem mintha kárhoznatná ezért. Őt akarta elkapni egy apró csellel, ami nem sikerült. Az ő kedves Günthere volt az okozója! Most egyszerre eszébe jutott az egész bosszantó história, bár már régen nem haragudott, inkább mulatságosnak találta. Mikor megpillantotta a Khalbutz lovagot bambulók között Duncant, alig tudta magát türtőztetni, annyira örült. Jól számolt, látszott, hogy a lovaggal kapcsolatos nem igazán kellemes élményeit idézi fel. Bizonyos volt benne, hogy este visszatér, elégtételért egykori kinzójától. Ez lesz majd az ő nagy pillanata! MacLeod megszegi a szabályt – ebben biztos volt az arcát nézve-akkor viszont az őt sem köti többé! Ahogy a lovaggal lesz elfoglalva, lecsap rá! Ekkor fura zavart kezdett el érezni a MacLeod-hoz fűződő kapcsolatában. Rövid keresgélés után kiszúrt a tömegben egy halandót, akinek a fizimiskája ismerősnek tűnt. Kis idő múlva dühösen ismerte fel azt a tisztet a pályaudvarról. A múzeum után egy darabig követte őt, de gyorsan lerázta. MacLeodra úgy látszik jobban sikerült tapadnia. Már Duncan is észrevette a halandót, és megérezte azt a különös vibrálást is, ami azóta a német védjegye lett. „Egy figyelő?” – kérdezte akkor magát dühösen.

Azt tudta, hogy Duncan semmit se tud a figyelőről. Olyan gyanútlan, mint egy szelíd hízó a jászol elé kötve. MacLeod-ot is nyugtalanítja a halandó, érezte, hogy elbizonytalanodott, aztán letett a tervéről. Leesett neki, mi az ábra. Azt hiszi, megfigyeli a titkosrendőrség! Dühös lett, kevés híján elárulta magát. MacLeod sarkon fordult és elindult kifelé, nyomában a halandóval. Ő

meg utánuk. Egyértelmű volt, hogy gyorsan meg kell szabadítania a kullancsától, ha azt akarja, hogy akcióba lépjen. Végül is sikeresen elkapta Lampe-t, teketóriázás nélkül hasba szúrta. Dühöngött, amiért a halandó elrontotta a játékát. Úgy felszúrta a pallosára, mint valami bogarat. Meg sem ölte, hagyta ott a vérében fuldokolni. Ezután kedvetlenül bolyongott a városban, egy ízben belekeveredett valami városnéző vendégseregbe, annyira lefoglalták a gondolatai. Kissé komikus volt a helyzet, és igyekezett feltűnés nélkül elszabadulni.

Mielőtt visszatért volna a szállására, egy félreeső helyen elkezdte szétszedni a kardot. Már esteledett, de tudta, hogy nincs értelme visszamenni, MacLeod letett a tervéről, amit ő sugallt neki. A pengén ott száradt a halandó vére, törölgetni kezdte. A látomás hirtelen ugrott rá. A német nem halt meg, halhatatlan lett! Szitkozódva ugrott fel, de meg is állt, mert a vízió folytatódott. Egy felújított lovagvár folyosóin látta a németet osonni. A falakon kiállított múkincseket nézegette. Különösen a kardok érdekelték.

- Naná, mi más! - hördült fel. A német magabiztosan mozgott, ismerték ott, így nem kellett tartania semmitől. Egyiket-másikat leemelte a falról, összehúzott szemmel vizsgálta. Aztán megállapodott egynél, a súlyát mérlegelte, próbaképpen suhintott vele a levegőbe. Megfelelőnek találta. Látszott a mozdulatain, hogy gyakorlott vívó, valószínűleg még az olimpiai csapatban is benne van. Amikor megtalálta, amit keresett, egy hosszú, talányos pillantást vetett a folyosóra. Néptelen volt. Búcsúzott attól a helytől, és mindattól, amit ez neki jelentett. Aztán a hátára kötötte a választott fegyverét és kinyitotta az egyik díszes ablakot, kiállt a párkányra. Behúzta az ablaktáblát, és ugrott! Egyenesen bele egy fenyőfába! Ahogy a töredező ágak között lefelé bukdácsoló testet „figyelte” a látomásában, maga elé mormogott:

- Sok dolga lesz a kertésznek.

A földet érés sem volt egy könnyű huppanás. Érezhetően szándékosan tette.

- Ejha! Ez a fickó élvezi a halhatatlanságot! - állapította meg. - Sajnálta, hogy nem volt ott mikor leérkezett, azon nyomban elkapta volna! - Nem lesz könnyű préda! - állapította meg elégedetten. Csak rövid ideig filózott azon, hogy MacLeod-ra koncentráljon továbbra is, vagy az újonccal törődjön. Az utóbbi mellett döntött, mert nem akarta, hogy megerősödjön. Amikor végzett, a darabokat gondosan elcsomagolta egy zsákba, és a hátára kötötte, pont úgy, mint a német ott a kastélyban. Szorosan rögzítette magán, aztán elindult a mélységbe.

A mesterséges alagutakat elhagyva a nyers szikla egy repedésén préselte magát keresztül. Erre még járt halandó, apró jelei ott voltak mindenütt ennek. Am rövid idő múlva érintetlen világba ért. Egy majdnem függőleges hasadék nyílt lefelé. A mélység sötét volt, akár az idők kezdete, és az alján egy még mélyebb földalatti tó, maga a feledés a világ végén. Amikor lefelé ment, nem sokat teketóriázott, egyszerűen leugrott.

Visszafelé azonban másznia kell majd. Elengette magát, és a fénytelen mélységben kőként süllyedt alá. Csak az ösztöneire hagyatkozott, látni ő sem látott semmit. A hideg víz mélyén nem fecsérelet az időt, azonnal úszni kezdett lefelé. Egy idő múltán irányt váltott, most már komolyan tempózni kellett. Aztán elérkezett ahhoz a ponthoz, ahol felfelé fordult. Nemsokára kibukkant a vízből. Felkapcsolta a vízhatlan lámpáját, és körbe nézett. Egy jókora üregben volt, melynek a „berendezése” néhány pokrócból és mécsesből állott.

- Otthon, édes otthon! - gondolta...

Homoergaster

Régillatú álmok

Milyen távol pislákol
Régi holdkorongtól a csillag
Milyen távol vannak egymástól
Percek s egy méla pillanat.

Milyen álmosan tekint
Ódon pusztaság a Holdra
Milyen szomorúan int
Didergő jelen a Voltra.

Milyen keservesen csöppen a lélek
Elfeledett évek szemeiből,
Milyen kábultan nyugszik az élet
Midőn az elmúlás ébred föl.

Milyen érzések füstölögnek az égen
Hol a hold-cseppekben éj kavargó?
Milyen érzések füstölögtek régen
Mikor még a végtelen hallgatott?

Kopár Kehely

A Semmi partján

A Semmi partján állok,
Várom, hogy újra vérbe boruljon testem.
Várom a világot, legkedvesebb szeretőmet,
Hogy átöleljem,
És együtt ugorjunk a mélybe.

Elmúltak a szép napok, újra rend van,
Rend és véres küszködés,
S ismét undorral nézhetek magamra
S felcsillanhat halott szemem
Egy kemény hang hallatán:
Hív a Semmi tengere.

Végre megismertem a rothadást,
Szeretőm igaz valóját,
S a Semmi tüzes pillantását
S végre ismét tébolyultan járhatom táncom:
A Semmi nem változik, örökké vár rám.

Straholov

IZZÓ KRÓM

Az Izzó Króm című kötet 1997-ben jelent meg magyarul a Valhalla Páholy kiadásában: a könyv William Gibson és szerzőtársai írásait tartalmazza, szám szerint tizenegy hosszabb-rövidebb novellát. Az eredeti angol nyelvű mű, a Burning Chrome 1986-ban jelent meg. Lényeges az 1986-os dátum, hiszen akkor több olyan dolog, amely ma már természetes részét képezi életünknek, még csak gondolatban létezett, vagy csak nagyon szűk kör részére volt elérhető.

Gibson nevét látva az olvasónak jó eséllyel a cyberpunk stílus jut eszébe - nem is kell csalódnia, a történetek ugyanis mind a Gibson által elképzelt, sötét és nem is olyan távoli jövőben játszódnak. A cyberpunk világ nem az a jövő, amelyben egy épeszű ember szívesen töltené el életét. Az író felemás képet tár elénk - ebben a még csak papíron létező, de bizonyos elemiben nagyon is elképzelt világban sok olyan vonást fedezhetünk fel, amely akár vonzó is lehetne, de az összkép mégis elviselhetetlen egy mai ember számára.

Mit is látnánk, ha hirtelen bekerülnénk Gibson és társai világába? A Földet óriási vállalatok, multik uralják, az államhatalom mindenütt erősen háttérbe szorult. Szerencsés ember az, aki dolgozója lehet egy ilyen vállalatnak - a többségnek már nincs mai értelemben vett "rendes" munkája. A vállalat vigyáz munkásaira, a fontosabb tudósok még ha akarnának sem tudnának egykönnyen megszabadulni cégüktől. A szerencsések elviselhető környezetben élnek, a többiek számára marad a mocsok. A szereplők többsége társadalmi státuszától függetlenül keményen drogozik - gyakorlatilag nem is tudnak kábítószerrel vagy stimulánsok nélkül létezni.

A ma már mindenki által ismert és nap mint nap látogatott Internet egy továbbfejlesztett változata, a Mátrix hálózta be az egész világot, és már nem egy monitor előtt ülve, egeret és billentyűket használva lépünk be a virtuális térbe, hanem közvetlen agyi csatlakozáson keresztül. A kibertérben persze nem csak békés felhasználók szörfölgetnek, hanem számítógépes cowboyok is, akik nem fizikai erejükkel, hanem eszközökkel és tudásukkal érik el nemegyszer sötét céljaikat. A mai világhoz képest a Mesterséges Intelligenciák is jelentős fejlődésen mentek keresztül - hogy ez jó vagy sem, nehéz eldönteni.

Kérdéses, hogy az itt lefestett jövőnek van-e realitása? Megérthetjük-e mi vagy utódaink, hogy egy olyan életet kelljen élniük, ahol a tudomány és a kutatás a vállalatoknak köszönhetően szárnyal, de az egyén egyáltalán nem számít? Úgy gondolom, van rá esély, de bízom benne, hogy nem egy ilyen világ felé tartunk - bár lehet, hogy ez csak hiú remény.

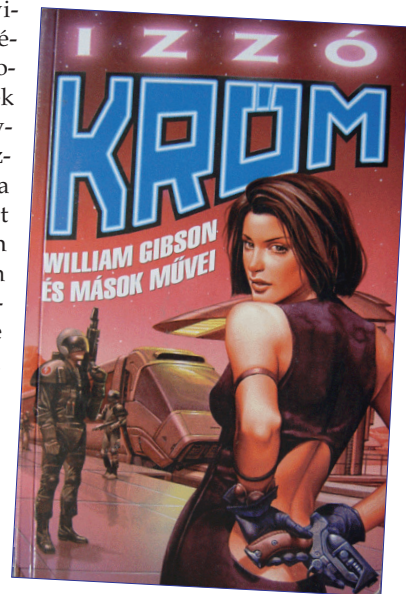
A fent vázolt környezetben játszódó novellák közül kiemelném a Johnny Mnemonic avagy a Johnny, a kaccatár című írást. Ez a történet azok számára is ismerős lehet, akik nem olvasták Gibson történeteit, hiszen a műből azonos címen film is készült - a szintén cyberpunk jegyeket felvonultató Mátrixból már ismerős - Keanu Reeves főszereplésével. Johnny egy adatfutár, aki pénzért vállalja, hogy a fejébe ültetett implantátumok segítségével adatokat csempész megbízói szá-

mára. Egyszer viszont olyan érzékeny adatok birtokába jut, amelyek miatt élete veszélybe kerül - miközben a technológia természete miatt még csak meg sem ismerheti a fejében tárolt információkat. Johnny persze szeretné elkerülni végzetét, és ezért meg is tesz mindent... A történet némileg szűkebb és rövidebb, mint az 1995-ös film, de ettől függetlenül élvezetes olvasmány.

Külön érdekesség, hogy ebben a novellában jelenik meg Molly, egy sebészetileg átalakított harcos lány, aki Gibson későbbi történeteiben még fontos szerepet kap.

Ha valaki még nem olvasott cyberpunk történeteket, akkor az Izzó Króm nagyszerű bevezetést jelent a stílusba. Ha pedig megfogja a világ különös, hol vonzó, hol visszataszító hangulata, akkor bármikor tovább tud lépni Gibson további művei felé, ahol az Izzó Króm hőseinek további kalandjaival ismerkedhet meg.

Kapitány

Hírek röviden

Megújult a Fantasy Portal

Nemrégiben megújítottuk a Fantasy Portal kinézetét. Az előző, nem épp előnyös design-t teljesen elhagytuk, és azt új grafikával és színvilággal váltottuk fel. Reméljük, ez az új külső elnyeri majd tetszésedet. Továbbra is várjuk a fantasy iránt érdeklődők látogatását és az új műveket a következő címen:

<http://fantasyport.extra.hu>

Fagyföld fantasy shared-world antológia

Megjelent a Cherubion Könyvkiadó gondozásában a Fagyföld fantasy shared-world antológia első része, a Királyi vér. Az antológia történetei a Worluk Káosz világán játszódnak: „A kétkötetes Fagyföld shared-world első részében két regény és hét novella alkot összefüggő egészet, izgalmasan, meglepő fordulatokkal fellevezve egy a Káosz Világát megrázó sokk történéseit.” Külön érdekesség, hogy ismerős alkotók írásai is megjelentek a kötetben: többek között Eve Rigel, Tim Morgan és Eric Muldoom történeteit olvashatjuk a könyv hasábjain. A Fagyföld minden fantasy rajongó számára ajánlott olvasmány!